

1. Романов А.Н. Компютеризация фінансово-економічного аналізу комерційної діяльності підприємств, корпорацій, фірм / І.Я. Лукасевич, Г.А. Титоренко. - М.: Інтерпракс, 2004.
2. Романов А.Н. Про спільні програмні системи підтримки інвестиційних рішень / І.Я. Лукасевич, А.Н. Романов // Фінансовий менеджмент. - 2006. - №3/4.
3. Петленко Ю.В. Організація служби фінансового менеджменту на підприємстві / Ю.В. Петленко// Фінанси України. – 2004. – №5. – С.94-98.
4. Тельнова А.В. Особенности построения отечественной системы финансового менеджмента [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/node/592_13/telnova.pdf
5. Пономаренко В.С. Механізм управління підприємством: стратегічний аспект/ Е.Н. Ястремская, В.М. Луховский, В.С.Пономаренко.// - Х.: Изд-во ХГЭУ, 2002. – 252 с.

Пижек Богдана Олександрівна,

студентка спеціальності 5.03050401 «Економіка підприємств»
Кам'янець-Подільського коледжу харчової промисловості НУХТ,
м. Кам'янець-Подільський,
Науковий керівник: к.е.н Толстопятова Д. Г.

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ

В Україні сьогодні відбувається становлення ринкових відносин, тобто формально державне управління вже відійшло у минуле і більш доречним є використання терміну «публічне адміністрування». Але це потребує закріплення його в нормативно-правових документах, чіткого визначення кола учасників цього процесу, їх повноважень тощо [1, с. 117]

Термін «публічна адміністрація» вперше було використано в праві Європейського Союзу. Аналіз окремих нормативно-правових актів ЄС дозволяє зробити висновок, що у європейському праві існує два визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та у широкому сенсі. У вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміються «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба». Під органами публічної влади при цьому розуміється: «інституції регіонального, місцевого або іншого характеру, інші органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права».

У широкому сенсі в європейському праві до «публічної адміністрації», крім органів публічної влади, відносять ті органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції [2, с.11]. У словнику термінів і понять з державного управління визначено, що публічна адміністрація - це сукупність державних і недержавних суб'єктів публічної влади, ключовими структурними елементами якої є а) органи виконавчої влади; б) виконавчі органи місцевого самоврядування [4, с.168-169]. Американські вчені об'єднують дефініції публічного адміністрування у чотири категорії: політичну, правову, управлінську, професійну.

Публічне адміністрування не може існувати поза політичним контекстом. Саме цей контекст робить його публічним, відмінним від приватного або ділового адміністрування [2, с. 15]

У першому офіційному американському виданні „Вступ до вивчення публічного адміністрування” (Леонард Уайт, 1926 р.) [5] наведені чотири вирішальних припущення, які формують основу публічного адміністрування: 1. Адміністрування є процесом, який безперервно здійснюється на федеральному, державному та локальному рівнях. 2. Основа для вивчення менеджменту, не права. 3. Адміністрування залишається мистецтвом, але ідеал перетворення на науку є реалістичним і вартим. 4. Адміністрування стає і буде продовжувати бути серцевиною проблем сучасного уряду.

Публічне адміністрування може бути прямим (безпосереднім) – коли публічні службовці надають послуги населенню, і непрямим (опосередкованим) – коли уряд сплачує приватним підприємцям за постачання товарів чи надання послуг громадянам [1, с. 122]. Підґрунтям адміністрування є бюрократія, основними принципами функціонування якої є: існування фіксованих офіційних юридичних сфер, які упорядковуються правилами; наявність жорсткої офісної ієрархії та ранжирування рівнів повноважень, що характеризуються чіткою системою субординації; базування управління в офісі на написаних документах («справах»), які надалі зберігаються; обов'язковість професійної підготовки працівників; формування загальних правил управління офісом, які є більш-менш стабільними, більш-менш вичерпними і такими, що можуть бути вивченими [3, с. 20].

Ці принципи, що були сформульовані М. Вебером, панували в публічному адмініструванні протягом двадцятого сторіччя. Але спрямованість цієї діяльності не була однорідною. Науковці виокремлюють три основні моделі.

Перша (КІФ) – конфлікт інтересів фракцій базувалася на положенні про те, що існування розмаїття інтересів, часто протилежних, буде довготривалим, тому управління доцільно організувати на основі розподілу влади.

Друга – модель правління фракцій (МПФ), згідно якої влада та законність ґрунтувалися на прямих виборах як на способі формування органів влади (за умови успіху наступало право впроваджувати запропоновану програму).

Третя – модель публічних інтересів (МПИ), в якій наріжним каменем став розвиток науки. Прибічники її вважають, що використання досягнень науки може вирішити поточні державні проблеми та викоренить моральність, а ключовим елементом є менеджмент, який змушує керівництво держави бути раціональним [1, с. 119].

Отже, жодна модель не мала абсолютного впливу, в різні часи панувала то одна, то інша. Україна в цей час знаходилася в тоталітарній системі, а після її руйнування було запроваджено елементи першої та другої моделей. Це, безумовно, є прогресивним, але треба рухатися далі, до третьої, тобто детально вивчати за допомогою науки вітчизняні і будувати систему, яка, з одного боку, буде базуватися на існуючому стані речей в економіці, демографії, соціології, психології суспільства тощо, а з другого – забезпечить інтенсивний рух по шляху економічного розвитку та демократизації [2, с.16].

Список використаних джерел

1. Авер'янов В. Б. Реформування українського адміністративного права: ґрунтовний привід для теоретичної дискусії / В.Б. Авер'янов // Право України. - 2003. - № 5. - С. 275.
2. Білозерська Т. О. Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції / Т. О. Білозерська // Форум права. - 2007. - № 2. - С. 240
3. Коліушко І. Ефективна публічна адміністрація (довідник для міністрів) / І. Коліушко, В. Тимошук // К., 2006. - 32 с.
4. Малиновський В. Я. Словник термінів і понять з державного управління / В.Я. Малиновський // К. : Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. – 254 с.
5. Уайт Леонард, Вступ до вивчення публічного адміністрування / Уайт Л. // 1926 р.

Пиріг Олександр Володимирович,

студент спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник – к.е.н., доцент Славіна Н.А.

УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МОЛОЧНОГО СКОТАРСТВА В СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Молочне скотарство як частина скотарства є однією з основних галузей тваринництва, що займається розведенням великої рогатої худоби з метою отримання молока, м'яса, інших видів продукції. Ця галузь характеризується високою питомою вагою корів у структурі стада (від 65 до 90 %) і відповідно високою питомою вагою прибутку від реалізації молока в структурі товарної продукції. В зв'язку з цим виробництво м'яса великої рогатої худоби на таких фермах обмежено [2, с.451]

На наш погляд, молочне скотарство як об'єкт управління являє собою складну відкриту систему, що включає організовану множину структурних елементів (персонал, поголів'я, будівлі і споруди, машини тощо), що зазнають біфуркаційного впливу зовнішнього середовища, взаємодіючи між собою в процесі перетворення ресурсів у продукцію (молоко, м'ясо, органіка) (рис. 1.).

Як складова частина тваринництва молочне скотарство порівняно з процесами у промисловості та рослинництві має свої особливості, що визначаються специфікою виробничих процесів.

Першою особливістю молочного скотарства є використання у виробничих процесах живих організмів (зокрема, тварин). Речова субстанція продукції тваринництва відмінна від матеріальних ресурсів, що використовуються у виробничому процесі, адже останні змінюють свою форму в процесі життєдіяльності тварин або в результаті впливу на середовище їх існування, що зумовлює відсутність функціонального зв'язку між масою ресурсів, які споживаються і готовим продуктом. Зазначене впливає на необхідність удосконалення методів планування і нормування ресурсів як за об'єктами їх використання, так і за періодами розвитку тварин.

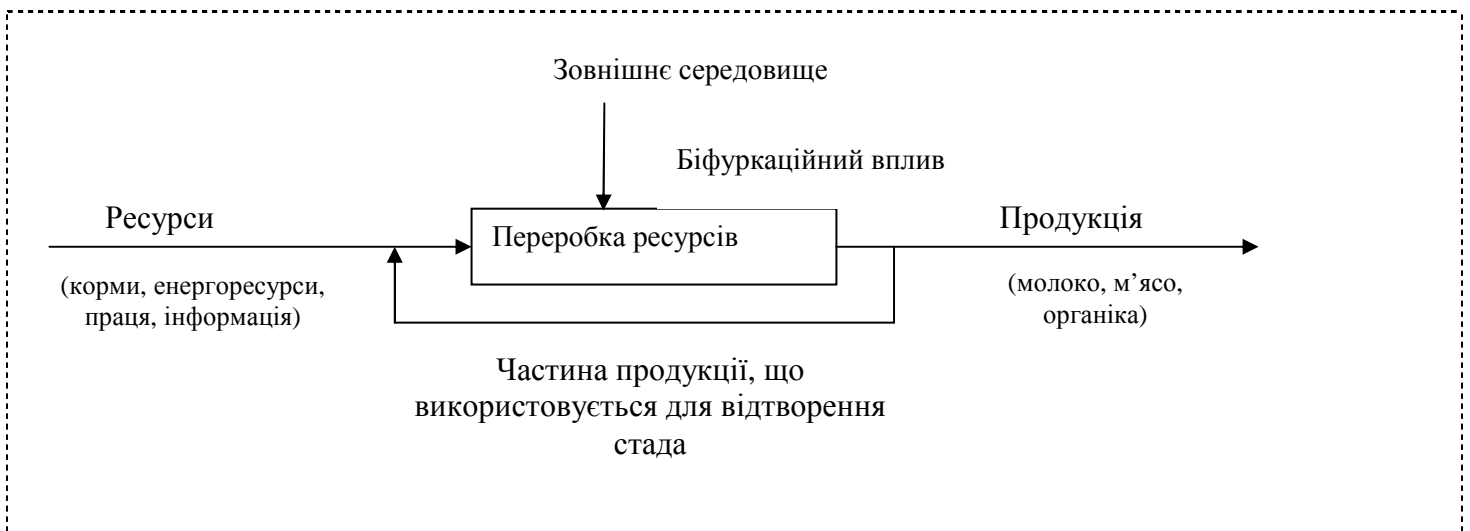

Рис. 1. Молочне скотарство як відкрита система[1,с.115]

Другою особливістю молочного скотарства є його взаємозв'язок із рослинництвом, оскільки ефективність цієї підгалузі, як і тваринництва в цілому залежить від стану польового кормовиробництва. З іншого боку, одним з видів продукції молочного скотарства є органічні добрива, використання яких у рослинництві є важливим фактором забезпечення родючості ґрунту.

Молочне скотарство як складова сільського господарства тісно пов'язане із використанням землі. Характер технологічних процесів у молочному тваринництві має спільне та різницю із промисловістю та рослинництвом. З одного боку, у молочному скотарстві як і в промисловості предмет праці (корми в процесі кормоприготування) при обробці